

2 de juliol
de 2022

55ª Cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell

ARJAU · NEUS MAR
PEIX FREGIT · PORT-BO

Cantada d'aniversaris

Un any més, la Cantada d'havaneres de Calella arriba farcida d'al·licients per gaudir d'una nit ben especial.

En aquesta cinquanta-cinquena edició hi coincidirà l'aniversari d'en Josep Bastons, noranta-cinc anys acabats de fer el 27 de juny. Els quaranta-cinc d'una de les primeres i més emblemàtiques composicions, "Mariner de terra endins". Comiats entranyables i novetats interessants.

Els palafrugellencs Xevi Jonama i Lluís Bofill agafaran el relleu d'en Mineu Ferrer —quaranta-dos anys al Port bo— i Carles Casanovas que entrà a formar part del grup el 1988 i que encara continuarà, com a mínim, un any més a la direcció musical.

En Josep Bastons és una figura decisiva en la renovació del repertori del món de l'havanera. La seva aportació ha enriquit d'una manera important el cançoner català del cant de taverna convertint-se, segurament, en el compositor més valorat i admirat, però també estimat per la seva senzillesa i bonhomia.

Fundà el grup Peix Fregit amb en Manel Iglesias i la Maria Cervera per participar a la Cantada el 1974. De les hores ençà, Josep Bastons ha compost un reguitzell de bones cançons amb lletristes i amics com Jaume

Pol Girbal, Anna Brunet, Josep Martí “Bepes”, Miquel Guiu, Josep Miquel Servià, Clara Sànchez-Castro i, sobretot, Narcisa Oliver, Carles Casanovas i Tòfol Mus, autors amb qui ha aconseguit la millor entesa i els grans èxits.

Sense cap mena de dubte, una trajectòria que es fa mereixedora d'un reconeixement.

Celebrarem els noranta-cinc, els quaranta-cinc i les més de cent cançons agraint-li la seva aportació i escoltant-ne algunes de les més significatives i conegudes.

Per això, us proposem una nit amb les veus de quatre dels grups de Palafrugell amb els qui sempre ha tingut una relació molt directa: Port Bo, Arjau, Neus Mar i Pei Fregit.

Avui reconeixem la tasca i la música de “l'home de la guitarra”, amb el convenciment que ben aviat tindrem noves estrenes.

Us convidem a aplaudir-lo, festejar els aniversaris i viure una bona Cantada.

Francesc Sànchez Carcassés
Director artístic de la Cantada
de Calella

ÍNDEX

PORT BO

- 5 EL PENSAMENT
- 6 LA GAVINA
- 7 VESTIDA DE NIT
- 8 A CONTRACORRENT
- 9 GATZARA

ARJAU

- 10 ONADES D'AMOR
- 11 EN UN BOSQUE DE LAS INDIAS
- 12 QUAN DESPUNTI L'ALBA
- 13 MARE, VULL SER PESCADOR
- 14 TAMARIU

NEUS MAR

- 15 ROSINA
- 16 EL VELL VELER
- 17 NO VEIS ALLÍ
- 18 LOLA, LA TAVERNERA
- 19 HABANERA EMBRUJADA

PEIX FREGIT

- 20 MI MADRE FUE UNA MULATA
- 21 MARINER DE TERRA ENDINS
- 22 SALIÓ DE JAMAICA
- 23 NEGRO ABELARDO
- 24 CAP A TU

CANTS CONJUNTS

- 25 LA BELLA LOLA
- 26 EL MEU AVI

EL PENSAMENT

Lletra: Narcisa Oliver. Música: Josep Bastons

Si quan mires la mar tons ulls brillen,
si ets feliç de contemplar la mar,
jo voldria, tan sols, ser gavina
i ta vida un instant alegrar.

Si després la gavina et molesta,
si tu vols, jo seré un rossinyol,
cantaré un xic a ta finestra
i content tornaré a emprendre el vol.

Però aquells deliciosos moments *que estaré* prop de tu,
tot sentint la carícia del vent... no me'ls roba ningú.

I quan ja tornaré a córrer món, cantant alegrement,
portaré al meu bec una flor,
que m'hauràs dat:
un pensament.

El teu cant i el teu vol, bella au,
al meu cor trist...
el *colmen* de pau.

LA GAVINA

Lletra i música: Frederic Sirés

Oh, gavina voladora,
que *voleies* sobre el mar,
i al pas del vent, mar enfora,
vas volant fins arribar

a la platja assolellada,
platja de dolços records,
on dia i nit hi fa estada
la nina dels meus amors.

Quan la vegis sola,
Prop (de) la quieta onada,
Don-li la besada
que li envio
més fervent.

Digue-li que sento
dolça melangia
i que penso en ella
en tot moment.

Oh! Si igual que tu, gavina,
el mar pogués jo travessar
fins (a) arribar a la platja,
on tan dolç és recordar

i veure la imatge bruna
en un suau despertar
de la nina que entre somnis
és tan grat acariciar.

Quan la vegis sola,
Prop (de) la quieta onada,
Don-li la besada,
que li envio
més fervent.

Digue-li que sento
dolça melangia
i que penso en ella
en tot moment.

VESTIDA DE NIT

Lletra: Glòria Cruz. Música: Castor Pérez

Pinto les notes d'una havanera,
blava com l'aigua, d'un mar antic,
blanca d'escuma, dolça com l'aire...
gris de gavines, daurada d'imatges,
vestida de nit.

Miro el paisatge, cerco paraules
que omplin els versos sense neguit.
Els pins m'abracen, sento com callen,
el vent s'emporta tot l'horitzó.

Si pogués fer-me escata
i amagar-me a la platja
per sentir sons i tardes del passat
d'aquest món d'enyorança,
amor i calma, perfumat de lluna, foc i rom.

Si pogués enfilar-me a l'onada més alta
i guarnir de palmeres el record;
escampant amb canyella totes les cales
i amb petxines fer-/is un bressol.

Els vells em parlen, plens de tendresa,
d'hores viscudes amb emoció.
Joves encara, forts i valents,
prínceps de xarxa, herois de tempesta,
amics del bon temps.

Els ulls inventen noves històries.
Vaixells que tornen d'un lloc de sol.
Porten tonades enamorades;
dones i pàtria, veles i flors.

Si pogués fer-me escata
i amagar-me a la platja
per sentir sons i tardes del passat
d'aquest món d'enyorança,
amor i calma, perfumat de lluna, foc i rom.

Si pogués enfilar-me a l'onada més alta
i guarnir de palmeres el record;
escampant amb canyella totes les cales
i amb petxines fer-/is un bressol.

A CONTRACORRENT

Lletra: Carles Casanovas. Música: Josep Bastons

Tot a punt per salpar a l'aventura,
al vaixell no li falta detall
borrallons blancs d'escuma a l'amura,
i el xiu-xiu del llebeig al velam.

Les quadernes del buc són valentes.
No m'espanta el combat ni l'acció.
No m'esveren ni grops ni tempestes,
és el cor qui governa el timó.

Però malgrat que singlem per la ruta,
que em marcava el més gran dels nauxers,
tinc el cor rosegat *per el* dubte,
navegant sempre a contracorrent.

No és el bram de la mar qui m'angoixa
ni la força del vent que m'empeny,
sinó un mar de marins i corsaris,
de pirates i filibusters.

No els *hi* agraden els cants de sirena
perquè burxen a dins del seu pit,
ells voldrien batalles i guerres
i el retruny de canons cada nit.

I malgrat que singlem per la ruta,
que em marcava el més gran dels nauxers,
tinc el cor rosegat *per el* dubte:
navegar sempre a contracorrent.

GATZARA

Popular. Autor desconegut

Quanta gatzara
demostru ninetes;
ha arribat la festa
del nostre patró.

Perquè en lo poble
(e) hi hagi alegria
tothom se'n recorda
que és Festa Major. (bis)

L'*hermós* estiu, l'*hermós* estiu
ens convida
aquesta nit (a) *disfrutar*
per demostrar l'amor propi
que (en) tenim la gent de mar.

I per això, bella nineta,
és ton somni venturós;
obre bé la finestra
i escolta mon cant preciós.

Per tu sofreixo, nineta,
per tu tinc lligat lo cor.
Sols amb tu parlar voldria
per mostrar-te mon amor.

Quan jo et veig al ball,
hermosa,
vestida de mil(s) colors,
sembles una papallona
quan és sobre de la flor. (bis)

Per tu amb gran pena
i dolor sofreixo,
prenda estimada de mon consol.
Que jo en mirar-te, mos ulls
pateixen,
com quan (en) miren lo raig del sol.

Adeu, nineta, la més *hermosa*,
la fresca rosa del mes de maig.
Tu, diverteix-te, *disfruta* i gosa
un si t'espero, per fi me'n vaig.

Perquè la festa només comença
tothom s'engresca i fa broma *abundo*.
Disfruteu tots de la pau i l'alegria
del *ditxós* dia de Festa Major.

És el *ditxós* dia de Festa Major.

ONADES D'AMOR

Lletra: Maria Mercè Fontclara. Música: Josep Bastons

A terra hi ha serenor,
l'aire belluga l'onatge
i el fa arribar fins a port,
portant només per bagatge,
la història d'un bell amor.

El mar relisca amb dolçor,
sobre la platja enyorada
i a cada enllaç de tots dos,
es fon la sorra dins l'aigua
que se l'enduu a poc a poc.

Crestes gegants van agafant
forces a dintre de l'aigua
i amb gran impuls tornen
dansant,
un ball arran de la platja.
Enamorat, el mar s'enduu
la sorra molla estimada
i ella, abraçant el seu amant,
es confon dins cada onada.

La sorra filtra l'amant
i el reté en cada abraçada,
quan xopa d'ell sent passar,
cadències de cada onada,
que amb so marí van dansant.

Els vaivens han esborrat
records de cada besada,
però mai podran assecar
la sorra molla dins l'aigua
ni el cant d'amor del seu mar.

Crestes gegants van agafant
forces a dintre de l'aigua
i amb gran impuls tornen
dansant,
un ball arran de la platja.
Enamorat, el mar, s'enduu
la sorra molla estimada
i ella, abraçant el seu amant,
es confon dins cada onada.

Crestes gegants van agafant...

EN UN BOSQUE DE LAS INDIAS

Popular. Autor desconegut

Y en un bosque de las indias,
donde tanto abrasa el sol.
Donde crecen las palmeras,
allá hermosa, allá hermosa, naciste tú.

Vente, vente y gozaremos,
las delicias ¡ay! del amor.
Viviremos los dos felices,
bajo este cielo
bajo este sol abrasador, abrasador. (bis)

Vente, vente y gozaremos,
las delicias ¡ay! del amor.
Viviremos los dos felices,
bajo este cielo
bajo este sol abrasador, abrasador. (bis)

QUAN DESPUNTI L'ALBA

Lletra: Tòfol Mus. Música: Josep Bastons

Navegaré
tan prest es faci de nit.
Amb la vela desplegada,
baix la llum de les estrelles,
que m'envolti la mar blava.
Partiré cantant, cantant,
descansant alguna estona,
per seguir, altra vegada,
desfent el pas de les ones.

Quan tindrè plena de peix
la coberta de la barca,
tornaré,
quan despunti l'alba.
Amb la claror del matí
entraré dins de la casa,
Cap dret fins al nostre llit
per *donar*-te una besada.

Entonaré
aquella vella cançó,
quan de nou guaiti el dia,
surarà per la mar plana,
fins que quedi sense vida.
Es perdrà per l'horitzó,
amb el compàs de la brisa
deixarà llarga l'estela,
amb el so a la deriva.

Quan tindrè plena de peix
la coberta de la barca,
tornaré,
quan despunti l'alba.
Amb la claror del matí
entraré dins de la casa,
Cap dret fins al nostre llit
per *donar*-te una besada.

Partiré
quan es faci de nit,
a pescar altra vegada.

MARE, VULL SER PESCADOR

Lletra i música: Antònia Vilàs

A un poble de pescadors, entre el mar i la muntanya,
una mare al seu fill, li inculcà que fora frare.

A dalt d'un vell monestir, un jove amb hàbits de frare,
tot contemplant el blau mar, tot contemplant el blau mar,
així a sa mare li parla...

"Mare, vull ser pescador; no m'ho privis, dolça mare,
ja sé amb quanta buidor et deixà la mort del pare.

Mare, vull ser pescador, vull ser pescador i no frare,
que soc fill de pescador, i malgrat el teu dolor
jo tinc les venes salades.

Mare, vull fer-me a la mar; mare vull fer-me a la mar,
i que em bressin les onades."

A un poble de pescadors, davant la verge del Carme,
prega una mare amb fervor veient la mar abrivada,
prega que torni el seu fill, que marxà amb la mar en calma
i mentre resa plorant, en aquell precís instant
torna el fill i així li parla:

"Mare, vull ser pescador..."

TAMARIU

Lletra: Narcisa Oliver. Música: Josep Bastons

De l'horitzó la ratlla ben traçada,
ja la teranyina daurada pel sol romp.
En terra és fosc, encara és matinada
però a les coves d'en Gispert ja hi neix el sol.

Va poc a poc, avança carregada,
les gavines la segueixen en gran vol.
La mar està molt quieta i és gelada.
L'aire marí ens promet un dia bo.

De la platja l'he vist arribar
i, amb silenci d'un matí d'estiu,
he sentit els mariners cantar
una havanera a Tamariu:

"Quan neix el sol a Tamariu
de l'iris va prenent els colors;
la gavina deixa son niu
i la mimosa obre ses flors.
La mar les roques va besant,
el cor somnia un cant joliu.
És aquell cant que surt del mar:
que n'ets de bella, Tamariu!"

ROSINA

Popular. Autor desconegut

Rosina de un verde palmar cantaba feliz,
y un día dejó de cantar, dejó de reír,
y un guatemalo que estaba en un cafetal
ansioso le preguntó: “¿quién te hizo penar?”

Entonces la flor contestó mirando hacia el mar,
“Quien pierde su corazón no puede cantar,
y el mío se lo llevó un rubio oficial,
de un barco de Nueva York que no volverá”.

Si un marino gentil te robó el corazón,
para hacerte feliz, yo del mío haré dos,
si me dices que sí, si me dices que sí.
Y en un verde palmar, entre rosas y flores,
otra vez mi canción brindaré, cual un himno al amor.

Rosina del verde palmar, no sufras así,
olvida este rubio oficial, y quíereme a mí.
Que amor con amor se olvida, ya lo verás,
mis besos y mis canciones te harán olvidar.

Entonces, la flor contestó mirando hacia el mar:
“Quien pierde su corazón no puede cantar,
y el mío se lo llevó un rubio oficial,
de un barco de Nueva York que no volverá”.

Si un marino gentil te robó el corazón,
para hacerte feliz, yo del mío haré dos,
si me dices que sí, si me dices que sí.
Y en un verde palmar, entre rosas y flores,
otra vez mi canción brindaré, cual un himno al amor.
otra vez mi canción brindaré, como un himno al amor.

VELL VELER

Lletra: Anna Brunet. Música: Josep Bastons

Dormint està el vell veler,
amb ses veles *aplegades*.
El mariner vigilà,
esguardant un tendre oratge.

Bells records, bells sentiments,
nits de cant i d'amistança,
(a) aquell port el fan tornar,
on passà la seva infància.

Posa proa a l'horitzó,
desplegant mil veles blanques.
I navega mar enllà,
impulsat per la ventada.

Al teu pas, formós veler,
deixes vols d'escuma blanca.
Les onades de la mar
van gronxant la teva passa.

Bufa, vent, bufa ben fort,
tu coneixes ma enyorança,
vell veler, torna'm a port
de ma terra tan *aimada*.
Des del port vull escoltar
el ressò de les campanes,
despertant els mariners,
augurant un mar de calma.

Retrobaré vells amics,
corejant una tonada
amb les flames del cremat,
que perfumen la cantada.

Posa proa a l'horitzó,
desplegant mil veles blanques.
I navega mar enllà,
impulsat per la ventada.

Al teu pas, formós veler,
deixes vols d'escuma blanca.
Les onades de la mar
van gronxant la teva passa.

Bufa, vent, bufa ben fort.
Tu coneixes ma enyorança.
Vell veler, torna'm a port,
de ma terra tan *aimada*.

De ma terra, tan *aimada*.

NO VEIS ALLÍ

Popular. Autor desconegut

No veis allí,
en aquella buhardilla,
en la ventana,
una rama sin flor,
no veis allí,
entre flores cual brilla,
un angel bello,
y de puro candor.

Es el jardín,
de la bella artesana,
que sin soñar,
en la ambición,
prefiere huir de la pompa mundana,
vivir en paz con Dios,
vivir en paz, vivir.

LOLA, LA TAVERNERA

Lletra: Carles Casanovas. Música: Josep Bastons

Ja de negra nit, buscant aixopluc, entra a la taverna,
el vent i la pluja van malmenant dies de tardor.
Mariner jove, tibet i fort, amb fulard negre lligat al coll,
alt, roda-soques, perdonavides i adulator.

Corre, Lola, posa'm un got de vi
i et cantaré una cançó!

I mentre li canta una havanera amb la guitarra
ella mou el cul, balanceja els pits, xiscla una rialla!
I, mirant coqueta, pica l'ullet al noi de Calella,
gronxolant el cos, marcant el compàs d'aquella havanera!

El teu cos m'encén, el teu cos em pot, mulateta bella!
Jo t'estimaré fins la fi del temps, si tu vols ser meva!
I la bella Lola, llença el davantal,
mans a la cintura, balla amb *soltura*, *pel* seu amant!

I com cada vespre la tavernera encisadora
espera el galant que, com cada nit, l'ha d'enamorar.
Amb la guitarra i un got de vi cantarà alegre tota la nit
cançons de Cuba, cants de mulates i blau marí.

Corre, Lola, posa'm un got de vi
i et canto tota la nit.

I mentre li canta una havanera amb la guitarra
ella mou el cul, balanceja els pits, xiscla una rialla!
I, mirant coqueta, pica l'ullet al noi de Calella,
gronxolant el cos, marcant el compàs d'aquella havanera!

El teu cos m'encén, el teu cos em pot, mulateta bella!
Jo t'estimaré fins la fi del temps, si tu vols ser meva!
I la bella Lola, llença el davantal,
mans a la cintura, balla amb *soltura*, *pel* seu amant!

HABANERA EMBRUJADA

Lletra i música: Manuel González

Prometió darle su vida,
con ella se desposó,
pero a La Habana en un barco
a cortar caña partió.
Tejiendo lana y traperas
ella en Canarias quedó.

Pasaron años sin saber nada
la muchachita, loca de amor
al ver que el cielo no la ayudaba
con el demonio se apalabró.
Vendió su alma por la receta
que usan las brujas pa la ocasión.

Jugo de tuno, ojos de baifo
cola lagarto y poquito e ron,
tres oraciones a Santa Marta
pa que nos firme la absolución.
Y en una noche de luna clara
volando a Cuba sola llegó.

En sueños lo amó esa noche,
él no la reconoció,
ella le robo un pañuelo
que una mulata le dio.
Volando volvió a Canarias
antes de salir el sol.

Pasó el invierno, volvió el indiano,
ella preñada lo recibió,
aquel pañuelo que le robara
como fiel prueba le devolvió
y a los parientes que murmuraban
les respondía con este son:

Jugo de tuno, ojos de baifo
cola lagarto y poquito e ron
tres oraciones a Santa Marta
pa que nos firme la absolución.
Que más vale mujer hechicera
que llevar cuernos por cabezón.

Cantando el son...
Bailando el son...

MI MADRE FUE UNA MULATA

Popular. Autor desconegut

Mi madre fue una mulata
Y mi padre un federal,
Yo teniente de una fragata,
Que va y que viene para
ultramar.

Cada vez que me veo
rodeado de mar,
cojo la guitarra
y me pongo a tocar.
Pregunto a mis penas
quien pudiera hallar,
El rostro divino
que un pobre marino
no pudo alcanzar.

Mil veces busqué la suerte
Sobre las olas del mar,
Mil veces quise la muerte
Y no la pude encontrar.

No llores mi vida,
No llores mi amor
Mira que tus lágrimas
Me causan dolor.
Si lloras la ausencia
Del bien que te amó,
Llora vida mía
Llora vida mía
También lloro yo.

Peix Fregit

55ª Cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell

MARINER DE TERRA ENDINS

Lletra: Narcisa Oliver. Música: Josep Bastons

Vaig conèixer un vell pastor
que ses ovelles manava
cada jorn de sol a sol
de sa flauta acompanyat,
eixa tonada cantava,
eixa tonada cantava:
Com serà el mar,
serà blau i gran com diuen
serà veritat que de nit
és com de plata?
Tothom que el veu,
es queda ple d'enyorança.
Digue'm tu, sol,
que vens d'una altra contrada,
has vist el mar?

Tota la vida he viscut,
aquí, del pla a la muntanya
i fer diners no he pogut
per veure la costa llunyana.
Sé que hi ha un Mediterrà
que *en* té l'encís de donzella,
sé que hi ha *barcos* de vela,
sé que hi ha mar a Calella,
on les ones van i venen
al compàs de l'havanera.

Però jo mai no he vist el mar..

SALIÓ DE JAMAICA

Popular. Autor desconegut

Salió de Jamaica, rumbo a Nueva York
un barco velero, un barco velero cargado de ron.
En medio del mar el barco se hundió,
La culpa la tuvo el señor capitán que se emborrachó.

No siento el barco, no siento el barco que se perdió.
Siento el piloto, siento el piloto y la tripulación.
Pobres marinos, pobres pedazos de corazón,
que la mar brava, que la mar brava se los tragó.

Señor capitán, déjeme subir
a izar la bandera del palo más alto de su bergantín.

Que quiero mirar el palo mayor
si en el puerto se halla, si en el puerto se halla esperando mi amor.

No siento el barco, no siento el barco que se perdió.
Siento el piloto, siento el piloto y la tripulación.
Pobres marinos, pobres pedazos de corazón,
que la mar brava, que la mar brava se los tragó.

Señor capitán, déjeme subir
a izar la bandera del palo más alto de su bergantín.

Que quiero mirar el palo mayor
si en el puerto se halla, si en el puerto se halla esperando mi amor.

NEGRO ABELARDO

Letra: Jaume Pol. Música: Josep Bastons

Negro Abelardo,
era fino, altanero y gallardo
como un bergantín.
Negro Abelardo,
sesteaba, mascaba tabaco y vivía feliz.

Negro Abelardo,
siempre estaba tranquilo y risueño
dejándose amar.

Trabajaba poquito y justito
Negrito Abelardo no tenía dueño.
Trabajaba poquito y justito
Abelardo negrito, Abelardo gentil.

Negro Abelardo,
era fino altanero y gallardo
como un bergantín.
Negro Abelardo,
sesteaba, mascaba tabaco y vivía feliz.
Negro Abelardo,
siempre estaba tranquilo y risueño
dejándose amar.

Pero un día, negrito Abelardo
llegó una negrita menuda y bonita.
La negrita menuda y bonita
al negrito Abelardo le hizo derretir.

Pobre Abelardo trabajar de sol a sol
en la manigua por un poquito de amor.
Pobre Abelardo trabajar y trabajar
para que tu negrita descansa junto al palmar.

Ya no eres fino negro Abelardo
ya de tu barco, barco de siestas, no eres capitán.
Negro gallardo es tu destino
ganar platita como un catalán.

Negro Abelardo,
era fino altanero y gallardo
como un bergantín.
Negro Abelardo,
sesteaba mascaba tabaco,
era el rey de los ocios más caros,
sesteaba mascaba tabaco y vivía feliz.

CAP A TU

Lletra: Tòfol Mus. Música: Josep Bastons

Quan em desperto al matí
la il·lusió em fa de guia,
sento una sola intenció,
que va durant tot el dia.

És una pàgina en blanc,
i la vull plena de glòria,
et tinc present cada instant,
il·lumines la memòria.

Sempre faig avant,
no vull perdre passa,
sense tu la vida
es fa ferida,
és una creu.

Cap a tu

Sempre faig avant,
que són quatre dies,
i les alegries
són molt boniques,
no tenen preu.

Sé que seré bastant llest,
i m'aixeco amb la confiança
(de) que per tu ja mai més
no minvarà l'esperança.
Em sentiré prou capaç,
de trencar tota barrera,
no torçaré mai el braç
ni faré un pas enrere.

Sempre faig avant,
no vull perdre passa,
sense tu la vida,
es fa ferida,
és una creu.

Cap a tu

Sempre faig avant,
que són quatre dies,
i les alegries
són molt boniques,
no tenen preu.

Peix Fregit

55ª Cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell

LA BELLA LOLA

Popular. Autor desconegut

Cuando en la playa la bella Lola,
su larga cola luciendo va,
los marineros se vuelven locos
y hasta el piloto pierde el compás.

¡Ay! que placer, sentía yo,
cuando en la playa sacó el pañuelo
y me saludó, pero después, llegó hacia mí,
me dio un abrazo y en aquel lazo creí morir...

Después de un año de no ver tierra,
porque la guerra me lo impidió,
me fui al puerto donde se hallaba
la que adoraba mi corazón...

¡Ay! que placer, sentía yo,...

La cubanita lloraba triste,
de verse sola y en alta mar,
y el marinero la consolaba:
no llores Lola, no llores más..

¡Ay! que placer, sentía yo,...

EL MEU AVI

Lletra i música: J.L. Ortega Monasterio

El meu avi va anar a Cuba
a bordo del “Catalán”, el millor
barco de guerra
de la flota d’Ultramar.
El timoner i el nostramo i catorze mariners
eren nascuts a Calella, eren nascuts
a Palafrugell...

Quan el “Catalán” sortia a la mar,
els nois de Calella feien un cremat,
mans a la guitarra, solien cantar,
solien cantar: Visca Catalunya!
Visca el “Catalán”!...

Arribaren temps de guerres,
de perfidies i traïcions
en el mar de les Antilles
retronaren els canons.
I els mariners de Calella,
el meu avi enmig de tots,
varen morir a coberta, varen morir
al peu del canó!

Quan el “Catalán” sortia a la mar,
cridava el meu avi:
apa nois que és tard!
però els valents de bordo
no varen tornar, no varen tornar
tingueren la culpa
els americans...

Cants Conjunts

55ª Cantada d’Havaneres de Calella de Palafrugell

ORGANITZEN

PATROCINA

AMB EL SUPORT DE

Autor de l'obra del cartell d'enguany: Hermínia Esteva

Disseny: Gràfic Art Studio

www.havanerescalella.cat

Tel. 972 300 228

DES DE 1818

Els bons
cremats es fan
amb Rom Pujol

